Philip K. Dick

Ajustorii

Era o dimineaţă luminoasă. Soarele strălucea deasupra trotuarelor şi a peluzelor proaspăt stropite, reflectat în mii de scântei de automobilele din parcări. Funcţionarul apăru cu un mers grăbit, frunzărindu-şi în trecere instrucţiunile, lovind uşor paginile şi încruntându-se. Se opri un moment în faţa unei căsuţe verzi, acoperite de stucaturi, apoi se întoarse din drum şi intră în curtea din spatele clădirii.

În cuşca lui, câinele dormea, cu fundul întors către lume. Doar coada groasă i se mai vedea.

— Pentru numele cerului! exclamă Funcţionarul, cu mâinile în şolduri. Bătu zgomotos cu creionul metalic în clema agendei. Hei, tu, ăl' dinăuntru, scoală-te!

Câinele se foi în loc. Ieşi încetişor din adăpost, clipind des din ochi şi căscând în lumina soarelui matinal.

— Aa, tu erai?! Deja?

Mai căscă o dată.

— Afaceri importante! Funcţionarul îşi plimbă expert degetul de-a lungul graficului de control al traficului. În dimineaţa asta ajustează Sectorul T137, zise el. Încep exact la ora 9. Îşi privi ceasul de buzunar. O alterare cu durata de trei ceasuri. Vor să termine până la prânz...

— T137? Nu e chiar aşa de departe...

Buzele subţiri ale Funcţionarului se strâmbară a nemulţumire.

— Întocmai! Dai dovadă de o uimitoare perspicacitate, prietene cu blană neagră! Poate că eşti în stare să ghiceşti şi de ce mă aflu aici?

— Ne suprapunem cu T 137.

— Exact. Sunt amestecate în asta şi elemente din sectorul în care ne aflăm. Trebuie să fim siguri că ele vor fi corect amplasate în clipa când va începe ajustarea. Funcţionarul aruncă o privire înspre căsuţa cu stucaturi verzi. Sarcina ta specifică se referă la omul din această clădire. Individul e

angajat la o firmă de afaceri cu sediul în Sectorul T 137. Este esenţial ca el să fie acolo înainte de ora 9...

Câinele studia casa. Umbrele dispăruseră. La bucătărie, lumina era aprinsă. În spatele perdelelor de dantelă se zăreau siluete — un bărbat şi o femeie, agitându-se în jurul mesei. Amândoi beau cafea.

— Uite-i! murmură câinele. Bărbatul, ziceai? N-o să păţească nimic, aşa-i?

— Bineînţeles că nu! Dar trebuie să ajungă la birou devreme. De obicei, nu pleacă până după ora 9. Astăzi, însă, trebuie să plece la 8 şi jumătate. E nevoie să ajungă în sectorul T 137 înainte de începerea operaţiunii, altfel nu va putea fi schimbat, ca să coincidă cu noua ajustare....

Câinele oftă.

— Asta înseamnă că va trebui să dau de veste...

— Corect! Funcţionarul îşi consultă instrucţiunile. Trebuie să dai de veste la 8 şi un sfert, fix. Ai priceput? 8 şi un sfert. Nu mai târziu...

— Şi ce va aduce vestirea de la 8 şi un sfert, fix?

Funcţionarul deschise cu zgomot cartea de instrucţiuni, examinând coloanele codului.

— Va aduce Un-Prieten-Cu-Maşina! Ca să-l ducă la slujbă mai devreme! Închise cartea şi-şi încrucişă braţele, aşteptând. În felul ăsta, o să a jungă la birou cu aproape un ceas în avans faţă de ora obişnuită. Ceea ce este vital!

— Vital, murmură câinele.

Se întinse pe jos, cu trupul pe jumătate ascuns în cuşcă. Ochii i se închiseră. Vital...

— Hei, trezeşte-te! Totul trebuie făcut exact la timp. Dacă dai de veste prea devreme sau prea târziu...

Câinele clătină din cap, somnoros.

— Ştiu, ştiu... Am s-o fac aşa cum trebuie. Aşa cum fac întotdeauna...

* * *

Ed Fletcher îşi mai turnă nişte frişcă în cafea. Oftă, apoi se lăsă cu tot corpul pe spătarul scaunului. Înapoia lui, cuptorul ţiuia încetişor, umplând încăperea cu miresme călduţe.

Deasupra capului, lumina gălbuie a becului se îndreptă, ca un fascicul, în jos.

— Mai vrei o chiflă? întrebă Ruth.

— Nu, sunt ghiftuit. Ed sorbi din cafea. Dar, dacă vrei, ia-o tu!

— Trebuie să plec! Ruth se ridică, descheindu-şi nasturii de la capot. E vremea s-o pornesc spre slujbă...

— Deja?!

— Bine'nţeles! Leneş plin de noroc ce eşti! Ce n-aş da să stau şi eu frumos acasă! Porni spre baie, trecându-şi degetele prin părul lung, negru. Aşa e când lucrezi pentru guvern, îţi începi programul devreme!

— Dar pleci prea de dimineaţă! protestă Ed. Despături ziarul *Chronicle*, cercetând din priviri rubrica de sport. Mă rog, îţi doresc o zi plăcută... Să nu mai baţi nici un cuvânt greşit ori cu dublu înţeles!

Uşa de la baie se închise. Ruth îşi scoase capotul şi începu să se îmbrace cu hainele de oraş.

Ed căscă şi privi pendula de deasupra chiuvetei. Avea o groază de timp... Nu era nici măcar ora 8. Mai sorbi o dată din cafea, apoi îşi mângâie barba ţepoasă. Trebuia să se radă. Dădu din umeri, leneş. O să-i mai ia zece minute, poate...

Ruth apăru ca o vijelie, în furoul ei de nailon şi intră în dormitor.

— O să întârzii!

Se agită grăbită de colo-colo, intrând parcă direct în bluză şi fustă, în ciorapi şi în micii ei pantofi albi. Într-un sfârşit, se aplecă şi-l sărută.

— Pa, scumpule! În seara asta, fac eu cumpărăturile!

— La revedere! Ed lăsă deoparte ziarul şi-şi trecu braţul pe după mijlocul nevestei, îmbrăţişând-o plin de afecţiune. Miroşi bine! Ai grijă, să nu flirtezi cu şeful!

Ruth ieşi în fugă pe uşa din faţă, tropăind în jos pe scări. Ed auzi ţăcănitul tocurilor pierzându-se în lungul trotuarului,

Plecase. Liniştea se aşternu din nou peste casă. Ed rămase singur. Se ridică de pe scaun, împingându-l într-o parte. Porni agale spre camera de baie, unde-şi puse o lamă nouă în aparatul de ras. 8 şi zece... Se spălă pe faţă, frecând-o apoi bine cu cremă şi începu să se bărbierească. Făcu totul fără să se grăbească. Doar avea timp berechet...

* * *

Funcţionarul se apleca asupra cadranului rotund al ceasului de buzunar, lingându-şi, nervos, buzele. Sudoarea îi acoperea fruntea. Cea de-a doua limbă a ceasului indică, rând pe rând, minutele. 8 şi paisprezece... Aproape că sosise momentul...

— Pregăteşte-te! rosti, sec, Funcţionarul.

Se încordă, cu trupul lui micuţ devenit brusc rigid. Încă zece secunde!

— Acum! strigă Funcţionarul.

Nu se întâmplă nimic...

Funcţionarul se răsuci în loc, cu ochii măriţi de spaimă. Din cuşca micuţă ieşea la iveală doar o coadă groasă, neagră.

— ACUM! ţipă, strident, Funcţionarul. Lovi sălbatic, cu piciorul, în fundul îmblănit al animalului. Pentru numele lui Dumnezeu...

Câinele se urni cu greu. Pufni grăbit, răsucindu-se şi ieşind din cuşcă.

— Doamne sfinte!

Încurcat, se repezi până la gard. Aşezat pe labele dinapoi, deschise larg botul şi lansă chemarea:

— Hauuuuu!...

Privi apoi spre Funcţionar, de parcă ar fi avut să-şi ceară scuze:

— Te rog să mă ierţi! Nu înţeleg cum de s-a...

Funcţionarul, însă, privea fix în jos, la cadranul ceasului. O spaimă ca de gheaţă îi înnoda stomacul. Acele arătau ora 8 şi şaisprezece minute...

— Ai dat greş! scrâşni el. Ai dat greş! Traistă de bou mâncată de purici! Ai dat greş!

Câinele se făcu mic şi se întoarse temător la locul lui.

— Am dat greş, zici?

— Ai dat de veste prea târziu! Cu faţa ca de sticlă, Funcţionarul puse ceasul, încetişor, deoparte. Ai dat de veste prea târziu! N-o să mai avem nici Un-Prieten-Cu-Maşina şi nici nu putem spune ce-o să sosească în loc... Mi-e teamă să văd ce ne va aduce ora 8 şi şaisprezece!

— Să sperăm că va ajunge, totuşi, la timp, în sectorul T137...

— Nu va ajunge, hohoti Funcţionarul. Nu va fi acolo la vreme. Am făcut o greşeală! Am dat un curs rău evenimentelor!

* * *

Ed tocmai îşi ştergea resturile de cremă de ras de pe faţă, când sunetul înăbuşit al unui lătrat de câine stârni ecouri în liniştea casei.

— La naiba! murmură bărbatuL O să trezească tot cartierul!

Îşi uscă faţa, trăgând între timp cu urechea. Venea cineva? O vibraţie. Apoi...

Se auzi soneria.

Ed ieşi din camera de baie. Cine-o fi? Să fi uitat, Ruth, ceva acasă? Îşi trase pe el, în grabă, o cămaşă albă şi deschise uşa de la intrare.

Un tânăr vesel, cu faţa prietenoasă şi energică, se năpusti, plin de fericire, asupra lui.

— Bună dimineaţa, domnule! Îşi scoase pălăria. Îmi pare rău că vă deranjez atât de dimineaţă...

— Ce doriţi?

— Sunt de la Compania Federală de Asigurări pe Viaţă. Am venit la dvs. în privinţa...

Ed se pregăti să închidă uşa.

— Nu-mi trebuie aşa ceva! Mă grăbesc. Trebuie să ajung la slujbă!

— Soţia dvs. spunea că asta e singura oră din zi la care vă pot prinde!

Tânărul îşi luă în mână valijoara, deschizând iarăşi, larg, uşa.

— În mod special mi-a cerut să vin atât de devreme... De obicei, noi nu ne începem munca la ora asta, dar, din moment ce dumneaei m-a solicitat, am făcut o excepţie, în cazul de faţă!

— O.K.! Oftând plictisit, Ed îl lăsă pe tânăr înăuntru. Poţi să-mi explici metoda dumitale în timp ce mă îmbrac, zise el.

Tânărul deschise capacul valijoarei aşezate pe canapea şi scoase dinăuntru câteva teancuri de broşuri şi de pliante ilustrate.

— Aş dori să vă arăt câteva din cifrele astea, dacă-mi permiteţi... Este de mare importanţă pentru dvs. şi pentru familie să...

Ed se trezi că ia loc şi că parcurge cu privirea broşurile. Încheie o poliţă de asigurare pe viaţă de zece mii de dolari, apoi îl conduse pe tânăr la ieşire. Se uită la ceas. Aproape 9 şi jumătate!

— Drace!

Avea să întârzie la slujba... Termină de făcut nodul la cravată, îşi înhăţă în drum haina, stinse cuptorul şi luminile, apoi fugi pe uşă afară.

În timp ce se grăbea către staţia de autobuz, înjură în gând. De ce-a trebuit să vină smucitul ăla, chiar când se pregătea el să plece de-acasă?!

Ed oftă adânc. Nici vorbă să spui ce consecinţe va avea întârzierea la birou... Nu va ajunge acolo mai devreme de ora 10. Începu să fie pregătit pentru ceva. Ceva rău... Era ziua nepotrivită ca să întârzie.

De n-ar fi venit agentul ăla de asigurări...

Ed sări din autobuz cu un bloc înainte de biroul său. Porni pe jos, cu paşi repezi. Uriaşul orologiu de pe faţada bijuteriei Stone îi spuse că e aproape ora 10.

Inima i se strânse. Bătrânul Douglas avea să-i tragă un perdaf... Parcă şi vedea totul: Douglas, pufnind şi trosnind, fluturându-i pe dinainte degetul lui gros; d-ra Evans, zâmbindu-i, dinapoia maşinii de scris; Jackie, curierul, rânjind şi chicotind; Earl Hendricks; Joe şi Tom; Mary, cea cu ochi negri, pieptul plin şi gene lungi. Cu toţii, făcând glume pe socoteala lui, pentru tot restul zilei...

Ajunse la intersecţie şi opri la semafor. De cealaltă parte a străzii se înălţa uriaşa clădire din beton alb, impunătoarea coloană din oţel şi ciment, grinzi metalice şi ferestre de sticlă — locul unde se afla biroul său. Ed se înfioră. Ar putea să spună că s-a defectat ascensorul. Undeva, între etajele doi şi trei...

Semaforul îşi schimbă culoarea. Nimeni altcineva nu mai traversa. Ed trecu strada de unul singur. Puse piciorul pe bordura trotuarului... şi se opri, încremenit locului...

Soarele se ştersese de pe cer. Cu o clipă mai înainte, încă îşi mai trimitea razele peste pământ. Apoi, dispăruse. Ed privi repede în sus. Nori cenuşii se învolburau desupra capului său. Atât. Nori cenuşii, fără formă. Nimic altceva. Şi un abur dens, ameniţător, care făcea să tremure şi să pălească orice lucru. Simţi cum îl cuprind fiorii. Ce voia să fie asta?

Înaintă grijuliu, orbecăind prin ceaţă. Era linişte. Nici un sunet, nimic — nici măcar cele produse de circulaţie. Ed privi frenetic în jur, încercând să zărească ceva prin vârtejurile de ceaţă. Nu văzu nimic. Nici oameni, nici maşini, nici soare. Nimic...

Clădirea în care se afla biroul se desluşea în faţa lui, fantomatică. Era de o culoare cenuşie, greu de distins. Ed întinse mâna, nesigur...

O porţiune a clădirii căzu. Curse asemeni unei ploi, într-un torent de particule. Ca nisipul. Ed rămase ca prostit, cu gura căscată. O cascadă de sfărâmături cenuşii i se împrăştiară în jurul picioarelor. Iar acolo unde el atinsese clădirea, se casca acum o cavitate zimţată — o prăpastie urâtă, distrugând betonul...

Năucit, îşi croi drum spre treptele de la intrare. Le urcă. Treptele îi cedară sub tălpi. Picioarele i se afundară. Înota cu greu prin nisipuri mişcătoare — materie şubredă, putrezită, care se rupea sub greutatea lui.

Ajunse în hol. Încăperea era ştearsă şi întunecată. Luminile din tavan licăreau slab, în semiîntuneric. Un giulgiu nepământean părea să atârne deasupra tuturor lucrurilor.

Ed cercetă, pe ascuns, debitul de tutun din colţ. Vânzătorul şedea liniştit, rezemându-se de tejghea, cu. O scobitoare între dinţi şi cu o expresie absentă pe chip. Un chip de culoare cenuşie. Era în întregime gri.

— Hei! rosti, răguşit, Ed. Ce se întâmplă aici?

Vânzătorul nu răspunse. Ed întinse mâna în direcţia lui. Degetele atinseră braţul cenuşiu al omului — şi trecură prin el!

— Doamne, Dumnezeule! răcni Ed.

Braţul tutungiului se fărâmiţă. Căzu pe podeaua holului, dezintegrându-se într-o multitudine de fragmente. Bucăţi de fibră cenuşie, ca pulberea. Judecata lui Ed se clatină.

— Ajutor! strigă el, recăpătându-şi glasul.

Nici un răspuns. Privi în jur. Ici şi colo, se înălţau câteva forme: un bărbat care-şi citea ziarul, două femei în aşteptarea liftului...

Ed se apropie de bărbat. Întinse mâna şi-l atinse. Omul se prăbuşi cu încetineală. Se transformă într-un muşuroi, o grămăjoară de cenuşă gri. Deveni pulbere. Particule. Cele două

femei şi ele se risipiră în clipa când le atinse. Aşa, pe tăcute. Nu se auzi nici un zgomot în timp ce se dezintegrau.

Ed descoperi scara interioară. Se agăţă de balustradă şi urcă. Treptele se prăbuşiră sub greutatea lui. O luă la fugă. În urmă rămase o cărare întreruptă — contururile paşilor săi, clar vizibile în beton. Nori de cenuşă se înălţau în jur, în vreme ce ajungea la etajul al doilea.

Privi încordat de-a lungul coridorului cufundat în tăcere. Văzu doar alţi nori de cenuşă. Nu auzi nici un sunet. Peste tot, numai întuneric — rotocoale de beznă.

Clătinându-se nesigur, urcă la etajul al treilea. O dată, pantoful lui străbătu complet treapta. Timp de o secundă, care-i provocă greaţă, spânzură, balansându-se deasupra unei găuri căscate spre un neant fără fund. Reuşi să se caţere la loc şi se trezi în faţa propriului său birou: DOUGLAS & BLAKE, PROPRIETĂŢI IMOBILIARE. Holul era slab luminat, întunecat de norii de cenuşă. Becurile de deasupra capului luminau intermitent. Ed întinse mâna după clanţă. Aceasta-i cedă între degete. O aruncă şi-şi înfipse unghiile în uşă.

D-ra Evans şedea la maşina ei de scris, cu degetele odihnindu-i-se pe clape. Nu se mişca. Era toată cenuşie: părul, pielea, hainele. Complet lipsită de culoare. Ed o atinse. Degetele lui trecură prin umărul femeii, stârnind un nor de solzi uscaţi. Se dădu înapoi, îngreţoşat. Merse mai departe. Împinse un birou. Acesta se prăvăli, într-un nor de colb putred. Lângă frigider, cu o ceaşcă de apă în mână, stătea în picioare Earl Hendricks. Părea o statuie gri, nemişcată. Nimic nu se clintea. Nu se auzea un sunet... Nu exista nici o urmă de viaţă. Întregul birou era doar o pulbere cenuşie — fără viaţă ori mişcare...

Ed se trezi din nou pe coridor. Dădu din cap, uluit. Ce însemna asta? Era pe cale să-şi piardă minţile? Era...?

Un zgomot.

Ed se întoarse, scrutând atent ceaţa gri. O creatură se apropia de el, cu mers grăbit. Un om — un om într-o robă albă. În spatele lui, veneau alţii. Oameni în alb, purtând tot soiul de echipamente. Trăgeau după ei nişte maşinării complicate...

— Hei! icni, stins, Ed.

Oamenii se opriră. Gurile li se deschiseră... Ochii li se holbară...

— Ia uitaţi-vă!

— Ceva s-a defectat!
— Mai e unul încărcat.
— Aduceţi dezenergetizatorul!
— Nu putem întreprinde nimic, până nu…
Oamenii veniră spre Ed, înconjurându-l. Unul dintre ei scoase un furtun lung, cu un soi de duză la capăt. Fu adus un cărucior pe roţi. Se strigară cu repeziciune comenzi...
Ed se smulse din starea de paralizie. Frica îl copleşi. Panica. Se întâmpla ceva monstruos. Trebuia să iasă de acolo. Să-i prevină pe oameni. Să dispară din acel loc.
Se întoarse şi o luă la fugă pe scări. Treptele se prăbuşiră sub greutatea lui. Căzu cam o jumătate de etaj, rostogolindu-se prin mormane de cenuşă uscată. Reuşi să se ridice şi să pornească în goană spre parter. Holul era ascuns sub nori de pulbere gri. Se năpusti orbeşte către uşă. În urma lui, oamenii înveşmântaţi în alb se apropiau, cărându-şi echipamentul şi strigând unul la altul, grăbindu-se să-l ajungă.
Ed ieşi în stradă. În spate, clădirea cu birouri undui şi se încovoie, lăsându-se sub propria-i greutate, năruindu-se într-o parte, stârnind torente de cenuşă. Nori gri se zvârcoliră în jurul lui. Cu mâinile întinse, bâjbâi în timp ce traversa strada. Ajunse pe bordura trotuarului de pe partea opusă. Şi-atunci...
Soarele apăru din nou. Lumina galbenă, caldă, curse peste el. Maşinile claxonară. Semafoarele îşi schimbară culoarea. Din toate părţile, bărbaţi şi femei purtând haine de primăvară, în culori vii, se îmbulzeau împingându-se unii pe alţii, cumpărători, un poliţist îmbrăcat în albastru, comis-voiajori cu valijoare… Magazine, ferestre, firme... maşini zgomotoase, circulând în ambele sensuri...
Iar deasupra, peste toate acestea, tronau soarele strălucitor şi cerul albastru, familiar…
Ed se opri să-şi tragă răsuflarea. Se întoarse şi privi înapoi, în direcţia de unde venise. Peste drum se afla clădirea unde-şi avea biroul — şi care arăta la fel ca întotdeauna. Solidă şi clară. Beton, şi sticlă, şi oţel...
Făcu un pas înapoi şi se izbi de un trecător grăbit.
— Hei, bodogăni omul. Căscă ochii!
— Scuzaţi-mă!
Ed scutură din cap, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Aşadar… Din locul în care se afla, clădirea arăta la fel ca

întotdeauna — uriaşă, solemnă şi trainică, înălţându-se, impunătoare, de cealaltă parte a străzii. Şi totuşi, cu un minut în urmă...

Poate că-şi ieşise din minţi. Văzuse blocul transformându-se în pulbere. Blocul şi oamenii. Toţi, deveniţi nişte nori cenuşii de praf. Iar oamenii în alb... îl urmăriseră. Oameni în robe albe, strigând tot felul de comenzi, împingând pe rotile echipamente complicate...

Cu siguranţă înnebunise. Nu exista altă explicaţie.

Ezitând, Ed se întoarse şi o porni împleticit de-a lungul trotuarului, cu mintea răvăşită. Se mişca orbeşte, fără ţel, pierdut într-un abur de confuzie şi spaimă.

* * *

Funcţionarul fu adus în camerele de la cel mai înalt Nivel Administrativ şi anunţat să aştepte.

Se plimba înainte şi înapoi, nervos, strângându-şi şi răsucindu-şi mâinile la piept, într-o izbucnire de teamă. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu gesturi tremurate.

Doamne! Numai necazuri şi supărări... şi nu era vina lui. Totuşi, el avea să fie condamnat. Căci era sarcina lui să-l scoale cu forţa din pat pe Vestitor şi să-l oblige să urmeze instrucţiunile. Dar mizerabilul ăla, colcăind de purici, se culcase la loc — iar el urma să răspundă pentru asta!

Uşile se deschiseră.

— În regulă, murmură o voce preocupată. O voce obosită, împovărată de griji.

Funcţionarul tremura. Înaintă încet, în timp ce sudoarea îi picura în josul gâtului, pe sub gulerul de celuloid.

Bătrânul ridică privirea, lăsând deoparte cartea. Îl cercetă pe Funcţionar cu calm; ochii lui, de un albastru şters, erau blânzi — o blândeţe adâncă, ancestrală, ce-l făcu pe Funcţionar să tremure încă şi mai tare. Îşi scoase batista şi-şi tamponă fruntea.

— Înţeleg că s-a produs o eroare, murmură Bătrânul. În legătură cu sectorul T 137 şi cu un element aparţinând unei zone alăturate.

— Întocmai! Vocea Funcţionarului era ştearsă şi răguşită. Foarte neplăcut!

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Am început de dimineaţă, cu instrucţiunile. Materialul referitor la T137 a avut, desigur, deplină prioritate. L-am înştiinţat pe Vestitorul din zona mea că se cere o vestire la ora 8 şi cincisprezece minute.

— A înţeles Vestitorul urgenţa acestei cereri?

— Da, domnule! Funcţionarul ezită. Apoi însă...

— Apoi, ce?

Funcţionarul avu o strâmbătură jalnică.

— În timp ce stăteam întors cu spatele, Vestitorul s-a băgat la loc în cuşca şi a adormit. Eu eram ocupat să cronometrez timpul, după ceas. Am anunţat momentul cu glas tare — dar n-am primit nici un răspuns.

— Ai strigat la ora 8 şi cincisprezece, fix?

— Da, domnule! Fix la 8 şi cinsprezece. Dar Vestitorul adormise. Când am reuşit să-l trezesc, era deja 8 şi şaisprezece. A dat vestea, dar, în loc de Un-Prieten-Cu-Maşina, a apărut un Agent-De-Asigurari-Pe-Viaţă. Chipul Funcţionarului se strâmbă cu dezgust. Agentul a reţinut elementul până aproape de 9,30. Acesta este motivul pentru care a ajuns mai târziu la servici, în loc să ajungă mai devreme.

Pentru o clipă Bătrânul rămase tăcut.

— Deci elementul nu se afla în sectorul T137 când a început ajustarea...

— Nu! A ajuns pe la ora 10.

— Exact în toiul operaţiunii!

Bătrânul se ridică în picioare şi începu să se plimbe încetişor, de colo-colo, cu faţa încruntată şi mâinile la spate. Tunica lungă îi flutura în urmă.

— O problemă serioasă.... În timpul Ajustării unui sector, toate elementele având legătură cu acesta şi aflate în alte sectoare trebuie incluse în zona de ajustare. Altfel, orientările lor rămân pe dinafară. Când elementul în discuţie a pătruns în interiorul lui T137, ajustarea începuse de 50 de minute. Elementul a întâlnit sectorul în stadiul său cel mai dezenergizat. A hoinărit prin zonă, până când s-a întâlnit cu una dintre echipele de ajustare.

— L-au prins?

— Din nefericire, nu. A fugit, ieşind din sector, într-o zonă corespunzător energizată.

— Şi-atunci.... atunci, ce facem?

Bătrânul se opri din mers, cu o expresie aspră pe chipul ridat. Îşi trecu cu greutate mâna prin părul alb şi lung.

— Nu ştim. Am pierdut contactul cu el. Desigur, îl vom restabili în curând. Pentru moment însă, ne-a scăpat de sub control.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi?

— Trebuie contactat şi luat sub control. Trebuie adus aici, sus. Altă soluţie nu există.

— Aici, sus?!

— E prea târziu ca să-l dezenergizăm. Până în momentul când va fi recuperat, le va fi spus deja şi celorlalţi. Iar a-i şterge memoria ar complica, doar, lucrurile. Metodele moderne nu vor fi de-ajuns. Trebuie să rezolv eu însumi această problemă...

— Sper că va fi localizat repede, zise Funcţionarul.

— Va fi! Toţi Paznicii sunt alertaţi. Toţi Paznicii şi Toţi Vestitorii.... Ochii Bătrânului avură un licăr, ca o scânteie. Chiar şi Funcţionarii, deşi ezităm să ne bazăm pe ei.

Functonarul roşi.

— O să fiu mulţumit când afacerea asta va lua sfârşit, murmură el.

* * *

Ruth coborî grăbită scările şi ieşi în stradă, sub soarele fierbinte al amiezii. Îşi aprinse o ţigară şi-o porni cu paşi repezi de-a lungul trotuarului, în vreme ce sânii ei mici se ridicau şi coborau de fiecare dată când respira aerul primăvăratic.

— Ruth!

În urma ei păşea Ed.

— Ed! bâigui ea, întorcându-se uimită.

— Vino! O înşfăcă de braţ, trăgând-o după el. Să nu stăm aici!

— Dar ce s-a...?

— Am să-ţi povestesc mai târziu. Faţa lui era palidă şi încruntată. Hai să mergem într-un loc unde să putem sta de vorbă. Singuri...

— Tocmai mă duceam să iau masa la Louie's. Putem vorbi acolo. Grăbi mersul, cu răsuflarea întretăiată. Ce e? Ce s-a

întâmplat? Arăţi atât de ciudat... şi de ce nu eşti la slujbă? Te-au... te-au concediat?

Traversară strada şi intrară într-un mic restaurant. Bărbaţi şi femei roiau prin jur, aşteptând să-şi ia prânzul. Ed găsi o masă izolată, într-un colţ, în fundul încăperii.

— Aici! Se lăsă să cadă în scaun. Aici e bine!

Ruth se strecură şi ea în scaunul din faţă. Ed ceru o ceaşcă de cafea. Ruth comandă salată şi o porţie de ţipar prăjit, cu smântână, cafea şi plăcintă cu piersici. Tăcut, Ed o urmări cum mănâncă; chipul lui păstra în continuare aceeaşi expresie întunecată şi prost dispusă.

— Te rog să-mi spui! îl imploră Ruth.

— Vrei, într-adevăr, să ştii?

— Bineînţeles că vreau! Puse mâna ei mică, temătoare, peste a lui. Doar sunt nevastă-ta!...

— Ceva s-a întâmplat astăzi. Mai precis, azi-dimineaţă. Am întârziat la lucru. Un afurisit de agent de asigurări a trecut pe la noi, pe-acasă, şi m-a ţinut de vorbă. Drept pentru care am întârziat cu jumătate de oră.

Ruth îşi ţinu respiraţia.

— Şi Douglas te-a concediat...

— Nu! Cu mişcări domoale, Ed rupse un şerveţel în bucăţi. Îndesă fragmentele de hârtie într-un pahar cu apă, pe jumătate gol. Apoi continuă: Eram îngrijorat că dracu'! Am coborât din autobuz şi-am fugit în josul străzii. Am observat totul în clipa când am pus piciorul pe bordura trotuarului din faţa biroului.

— Ai observat? Ce?

Ed îi povesti. Întreaga afacere. Totul. Când termină, Ruth se rezemă de spătar, cu faţa golită de sânge şi cu mâinile tremurânde.

— Înţeleg, murmură ea. Nu e de mirare că eşti tulburat. Bău o înghiţitură de cafea, iar când puse ceaşca la loc, aceasta zăngăni pe farfurioară. Ce lucru îngrozitor!

Ed se aplecă, încordat, spre nevastă-sa.

— Ruth, crezi că sunt pe cale să înnebunesc?

Buzele roşii ale lui Ruth se strâmbară.

— Nu ştiu ce să spun. Totul e atât de straniu....

— Mda... Straniu e doar cu greu cuvântul potrivit. I-am străpuns pe toţi cu mâna, înţelegi? Ca şi cum ar fi fost făcuţi din lut. Lut vechi, uscat. Pulbere... Figuri din pulbere... Ed îşi aprinse

o ţigară din pachetul lui Ruth. Când am scăpat de indivizii aia, m-am uitat înapoi, şi ce-am văzut? Clădirea era acolo. Exact la fel, ca de obicei...

— Ţi-era frică să nu urle dl. Douglas la tine, aşa e?

— Evident. Mi-era teamă şi mă simţeam vinovat... Ochii lui Ed avură o sclipire bruscă. Aa, ştiu la ce te gândeşti. Că am întârziat şi că n-am putut să mai dau ochii cu el. Aşa încât am avut un fel de criză psihică de apărare. M-am retras din realitate... Strivi restul de ţigară, cu un gest violent. Ruth, de-atunci tot rătăcesc prin oraş. De două ore şi jumătate... Sigur că mi-e frică. Mi-e al naibii de frică să mă duc înapoi...

— Te temi de Douglas?

— Nu. De oamenii în alb! Ed ridică din umeri. Dumnezeule! Mă vânau, pricepi? Cu afurisitele lor de furtune şi cu ... cu tot echipamentul.

Ruth tăcea. În cele din urmă ridică privirile către soţul ei, cu ochii negri, strălucitori.

— Trebuie să te duci înapoi, Ed!

— Înapoi? De ce?

— Ca să demonstrezi că totul e în regulă! Mâna lui Ruth o apăsă iarăşi pe a lui. Trebuie s-o faci, Ed! Trebuie să te duci înapoi şi să înfrunţi, bărbăteşte, totul! Să-ţi demonstrezi ţie însuţi că nu e nimic de care să te temi...

— La naiba! După tot ce-am văzut? Ascultă, Ruth, am fost martor când ţesătura realităţii s-a sfâşiat. Am zărit ce se afla... dincolo de ea. Dedesubt. Am văzut ce se află în realitate acolo. Şi nu vreau să mă întorc. Nu vreau să mai dau peste oamenii de lut. Niciodată! Pricepi?

Ochii lui Ruth îl fixau încordaţi.

— O să merg şi eu cu tine, acolo, zise ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

— Pentru binele tău. Pentru sănătatea ta psihică. Numai aşa vei putea şti adevărul!

Ruth se ridică brusc în picioare, punându-şi haina pe umeri.

— Haide, Ed! O să merg cu tine. O să te însoţesc chiar până în biroul domnului Douglas!...

— Crezi că mi-am pierdut memoria? Că refuz să merg? Că nu sunt în stare să dau ochii cu şeful? Vocea lui era joasă şi cu accente nefireşti. Spune, asta crezi?

Ruth îşi croia deja drum spre casa localului.

— Vino, şi-ai să vezi! Totul va fi la locul lui. Aşa cum a fost dintotdeauna.

— O.K., zise Ed. Porni după ea, fără să se grăbească. Ne întoarcem acolo şi-o să ne convingem, atunci, cine are dreptate...

Traversară strada împreună, Ruth ţinându-se strâns de braţul lui Ed. Clădirea se înălţa dinaintea lor — o structură impozantă din beton, metal şi sticlă.

— Iat-o, zise Ruth. Am avut dreptate?

Foarte bine, aşa era.... Uriaşul zgârie-nori se avânta către cer, drept şi solid, strălucind în soarele de început de amiază, cu ferestrele aruncând reflexe orbitoare.

Ed şi Ruth puseră piciorul pe bordura trotuarului. Ed se încordă, cu trupul ţeapăn. Deveni crispat, în timp ce atingea caldarâmul cu talpa. Acum...

Nu se întâmplă însă nimic. Zgomotele străzii continuară; maşini şi pietoni treceau în graba; un puşti vindea ziare. Erau acolo toate sunetele, toate mirosurile şi zgomotele unui oraş aflat în miezul zilei. Iar deasupra, domneau soarele şi cerul albastru, luminos.

— Vezi? spuse Ruth. Am avut dreptate!

Urcară treptele de la intrare şi pătrunseră în hol. La ghişeul de tutun, vânzătorul stătea tolănit, cu braţele încrucişate şi ascultă un meci de fotbal.

— Sal'tare, domnu' Fletcher! îi strigă el lui Ed. Faţa îi era luminată de o expresie jovială. Cine-i doamna? Soţia dumitale ştie despre toate astea?

Ed râse, uşor nesigur. Trecură mai departe, spre ascensor. În faţa acestuia se aflau patru sau cinci oameni. Erau cu toţii bărbaţi de vârstă mijlocie, bine îmbrăcaţi, aşteptând, grupaţi şi plini de nerăbdare, sosirea cabinei.

— Ura, Fletcher! zise unul dintre ei. Unde-ai fost azi-dimineaţă ? Douglas racneşte de-atunci cât îl ţine gura...

— Bună, Earl, murmură Ed. Se agăţă de braţul lui Ruth. Ştii, nu m-am simţit prea bine...

Sosi liftul. Intrară. Cabina începu să urce.

— Ura, Ed! zise însoţitorul, cine-i fata asta arătoasă? De ce nu ne-o prezinţi şi nouă?

Ed zâmbi maşinal:

— E soţia mea...

Liftul se opri la etajul al treilea. Ed şi Ruth ieşiră din cabină, îndreptându-se către uşă de sticla purtând inscripţia: DOUGLAS & BLAKE, PROPRIETĂŢI IMOBILIARE.

Ed se opri suflând din greu:

— Stai! Îşi trecu limba peste buzele uscate. Eu...

Ruth aşteptă, calmă, ca Ed să-şi şteargă fruntea şi gâtul cu batista.

— Acum e-n ordine?

— Mda!

Ed o luă înainte. Deschise uşa de sticlă. Domnişoara Evans ridică privirea spre el, încetând să bată la maşină.

— Ed Fletcher! Pe unde-ai umblat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Am fost bolnav. Bună, Tom!

Tom se opri şi el din lucru.

— Bine-ai venit, Ed. Ia zi, Douglas ţipă după scalpul tău. Unde-ai fost până acum?

— Ştiu, ştiu... Cu gesturi obosite, Ed se întoarse spre Ruth. Cred că ar fi mai bine să intru şi să înfrunt scandalul.

Femeia îl strânse de braţ.

— O să fie totul bine, ştiu asta. Zâmbi, scoţând în evidenţă fulgerul unui şir de dinţi albi şi sclipirea unor buze roşii. Ne-am înţeles? Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă!

— Aşa o să fac. O sărută uşor pe gură. Mulţumesc, iubito! Habar n-am ce dracu' s-a-ntâmplat cu mine. Dar acum cred că totul s-a terminat...

— Uită totul. Te pup!

Ruth se strecură afară din birou, închizând uşa în urmă. Ed o auzi cum aleargă pe coridor, înspre lift.

— Frumuşică fată, exclamă Jackie, admirativ.

— Mda, încuvinţă Ed, strângându-şi nodul de la cravată.

Cu un aer nefericit, se îndreptă spre biroul despărţitor, încercând să-şi regăsească forţa interioară. Parcă-l şi vedea pe Douglas — cu ţăcălia deasă, roşcovană, cu vocea ca de taur, cu chipul schimonosit de furie...

Ed se opri brusc, la intrarea în biroul despărţitor. Dintr-o dată, îngheţă. Biroul despărţitor era... schimbat.

Simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. O spaimă ca de gheaţă-l înhăţă, împiedicându-l să respire. Încăperea era alta.

Întoarse capul, încetişor, cuprinzând cu privirea birourile, scaunele, fişierele, tablourile...

Peste tot, schimbări. Mici schimbări... Subtile... Ed închise ochii, apoi îi deschise iarăşi, cât putu de încet. Îl cuprinse un sentiment de alertă — respiraţia i se acceleră, pulsul îi crescu. Da, bineînţeles, totul se schimbase. Nu exista nici o îndoială în privinţa asta...

— S-a întâmplat ceva, Ed? întrebă Tom.

Toţi ceilalţi îşi intrerupseseră lucrul şi-l urmăreau acum, curioşi.

Ed nu răspunse. Intră cu paşi lenţi în biroul despărţitor. Încăperea fusese transformată. Era sigur de asta. Obiectele fuseseră modificate. Rearanjate. Nimic evident — nimic palpabil, pe care să-1 poţi arăta cu mâna. Şi totuşi, el ştia că aşa era...

Joe Kent îi ieşi în întâmpinare, uşor neliniştit.

— Ce s-a întâmplat, Ed? Arăţi ca un sălbatic. E ceva care...?

Ed îl studie din priviri pe Joe. Era diferit. În nici un caz, acelaşi. Oare din ce cauză?

Faţa! Faţa lui Joe era acum mai plină. Iar cămaşa cu care era îmbrăcat avea dungi albastre. Or, Joe nu purta niciodată cămăşi cu dungi albastre. Ed examină, tot din priviri, biroul lui Joe. Văzu diverse acte şi facturi. Nimic neobişnuit. Atât doar că fusese aşezat... mult mai la dreapta. Şi era mai mare. În nici un caz, acelaşi birou.

Tabloul de pe perete... Reprezenta o scenă cu totul diferită. Iar lucrurile de deasupra fişierului — unele erau noi, altele dispăruseră.

Ed privi înapoi, prin uşa deschisă. Dacă se gândea mai bine, părul domnişoarei Evans era diferit — coafat altfel decât de obicei. Şi era mai deschis la culoare...

La fel şi Mary, ce-şi pilea unghiile, în apropiere de fereastră — arăta mai înaltă şi mai plinuţă. Poşeta ei, aşezată pe birou, dinainte... o poşetă roşie, cu împletituri de aceeaşi culoare...

— Ai avut... întotdeauna această poşetă? întrebă Ed.

Mary ridică privirea.

— Poftim?

— Poşeta asta... Ai avut-o întotdeauna?

Mary izbucni în râs. Îşi netezi ruşinoasă fusta în jurul coapselor bine făcute, în timp de genele ei lungi se zbăteau cu modestie.

— De ce, domn' Fletcher? Ce vreţi să ziceţi?

Ed bătu în retragere. El ştia, chiar dacă ea nu. Fusese refăcută... Schimbată... Poşeta, hainele, figura, tot ceea ce avea legătură cu persoana ei. Nimeni dintre cei de faţă nu ştia — doar el. Gândurile i se învârteau nebuneşte. Cu toţii fuseseră schimbaţi. Erau, cu toţii, diferiţi. Fuseseră remodelaţi, transformaţi... Subtil — dar urmele erau acolo, vizibile.

Coşul de hârtii... Era mai mic decât cel dinainte. Jaluzelele geamurilor... erau albe, nu crem. Tapetul de pe pereţi nu mai avea acelaşi desen. Întrerupătoarele de lumină...

Schimbări subtile, nesfârşite.

Ed se înapoie în biroul despărţitor. Ridică mâna şi ciocăni la uşa lui Douglas.

— Intră!

Ed apăsă pe clanţă, apoi rămase în pragul uşii. Nathan Douglas ridică privirea, nerăbdător.

— Domnule Douglas..., începu Ed să spună. Intră în cameră, cu paşi nesiguri — şi se opri.

Douglas, nici el, nu mai era acelaşi. Absolut deloc. Întreaga încăpere se schimbase: carpetele, draperiile.... Biroul era acum din stejar, nu din mahon. Şi Douglas însuşi...

Douglas era mai tânăr, mai zvelt. Părul — castaniu. Pielea nu mai arăta atât de roşie. Faţa-i era mai netedă, fără riduri. Bărbia — remodelată. Iar ochii — verzi, în loc de negri. Era cu totul alt om... şi totuşi, Douglas — unul diferit însă. O nouă versiune!

— Ce este? întreba Douglas, nerăbdător. Aa, iată-te, în sfârşit, Fletcher! Unde-ai fost azi-dimineaţă?!

Ed se dădu înapoi. Repede... Trânti uşa şi traversă grăbit biroul despărţitor. Tom şi domnişoara Evans ridicară nasul din hârtii, privindu-l uimiţi. Ed trecu pe lângă ei şi, cu o smucitură, deschise uşa de la hol.

— Hei, striga Tom. Ce...?

Ed o porni precipitat de-a lungul coridorului, cu groaza tresăltându-i în adâncul inimii. Trebuia să se grăbească! Fiindcă văzuse. Nu mai avea timp. Ajunse la lift şi apăsă în neştire pe buton.

Nu mai era timp...

Alergă în direcţia scărilor şi începu să coboare. Ajunse la etajul doi. Spaima lui crescu. Totul era o chestiune de secunde. Secunde!

Telefonul public... Ed se năpusti în cabină. Închise uşa, trântind-o în urma lui. Cu gesturi violente, aruncă în fanta aparatului o fisă şi formă numărul. Trebuia să sune la poliţie! Ţinu receptorul la ureche, în vreme ce inima i se zbătea nebuneşte.

Să-i prevină. Despre schimbări. Cineva modifica realitatea, alterând-o. Avusese dreptate. Oamenii înveşmântaţi în alb... cu echipamentul lor... plimbându-se prin clădire...

— Alo! striga Ed, cu voce răguşită.

Nici un răspuns. Nici un bâzâit. Nimic...

Ed privi ca un nebun prin uşa cabinei. şi se plecă, învins. Încet, foarte încet, aşeză receptorul în furcă.

Nu se mai afla la etajul al doilea. Cabina telefonului se ridică, lăsând în urmă palierul, ducându-l cu ea, tot mai repede şi mai repede... Se înălţă, nivel după nivel, mişcându-se cu repeziciune, în tăcere.

Apoi cabina trecu prin acoperişul blocului şi ieşi în plină lumină a soarelui. Viteza ei începu să crească. Dedesubt, pământul începu să se depărteze. Cu fiecare clipă, clădirile şi străzile deveneau tot mai mici. Departe, sub el, pete minuscule se scurgeau în grabă — oameni şi maşini, ale căror dimensiuni scădeau văzând cu ochii.

Un strat de nori se interpuse între cabina telefonică şi pământ. Ed închise ochii, înnebunit de spaimă. Se agăţă cu disperare de mânerele uşii.

Acum, cabina urca din ce în ce mai repede. Undeva, jos, mult dedesubt, pământul abia se mai vedea.

Ed privi înspăimântat spre cer. Unde? Încotro mergea? Unde-l ducea cabina?

Stătea ţinându-se strâns de mânerele uşii, aşteptând...

* * *

Funcţionarul dădu din cap, concis.

— În regulă, el e. Elementul în discuţie.

Ed Fletcher privi în jur. Se afla într-o încăpere uriaşă. Marginile acesteia se pierdeau în nişte umbre neclare. În faţa

lui, în picioare, un bărbat cu nişte hârtii şi nişte registre sub braţ îl cerceta printr-o pereche de ochelari cu ramă de oţel. Era un omuleţ nervos, cu privire ageră, purtând guler de plastic, un costum bleu-jandarm, vestă şi ceas cu lanţ. În picioare avea nişte pantofi negri, lucioşi. şi, în spatele lui...

Un bătrân şedea liniştit, într-un imens fotoliu nou. Îl urmărea pe Fletcher calm, cu ochii lui albaştri, blânzi şi obosiţi. Un fior ciudat îl străbătu pe Ed. Nu era frică; mai curând o vibraţie răsunându-i prin oase — un sentiment adânc de uimire amestecată cu fascinaţie.

— Unde... ce este locul ăsta? întrebă el, cu glas stins. Încă se simţea ameţit, după rapida lui ascensiune.

— Fără întrebări! pufni supărat omuleţul cel nervos, ciocănind cu creionul în cărţile de sub braţ. Te afli aici ca să răspunzi, nu ca să pui întrebări!

Bătrânul se mişcă abia perceptibil.

Ridică o mână.

— Voi vorbi eu cu elementul, singur, spuse el.

Avea o voce joasă, care vibra şi bubuia prin încăpere. Din nou, valul de veneraţie uimită îl străbătu pe Ed.

— Singur? Omuleţul se dădu înapoi, strângându-şi în braţe cărţile şi hârtiile. Da, desigur...

Îi aruncă lui Ed Fletcher o privire ostilă.

— Sunt mulţumit că, în cele din urmă, a fost reţinut. Atâta trudă şi necaz doar pentru...

Dispăru printr-o uşă, care se închise neauzit în urma lui. Ed şi Bătrânul rămaseră singuri.

— Te rog să iei loc, zise Bătrânul.

Ed găsi un scaun. Se aşeza neîndemânatic, cu gesturi precipitate. Îşi scoase ţigările, apoi le vârî la loc.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Bătrânul.

— Tocmai am început să înţeleg.

— Ce să înţelegi?

— Că sunt mort.

Bătrânul zâmbi uşor.

— Mort? Nu, nu eşti mort. Eşti doar... în vizită. Un eveniment neobişnuit, dar cerut de împrejurări. Se aplecă în direcţia lui Ed. D-le Fletcher, te-ai vârât singur în aşa ceva.

— Mda, fu de acord Ed. Aş avea să ştiu despre ce e vorba. Şi cum s-a întâmplat...

— N-a fost vina noastră. Eşti victima unei erori Functionareşti. S-a făcut o greşeală — nu de către dumneata. Dar care te priveşte.

— Ce greşeală? Ed îşi masă fruntea, obosit. Eu… eu am dat peste ceva. Am văzut totul. Ceea ce nu era de aşteptat să văd...

Bătrânul aprobă din cap.

— Întocmai. Ai văzut ceva ce nu era de aşteptat să vezi — ceva despre care puţine elemente ştiu, darmite să mai fie şi martore.

— Elemente?!

— Un termen oficial. Să trecem peste el. S-a făcut, deci, o greşeală, dar sperăm s-o rectificăm. Speranţa mea este că vom…

— Oamenii aceia, îl întrerupse Ed. Mormane de cenuşă uscată... Gri... Ca şi cum ar fi fost morţi. Numai că era pretutindeni: pe scări, pe pereţi, pe podea… nici un fel de culoare a vieţii.

— Acel Sector fusese temporar dezenergizat. În acest fel, ajustorii puteau să intre şi să efectueze schimbările.

— Schimbările… Ed dădu din cap. E adevărat, când m-am întors, mai târziu, totul era iarăşi viu. Dar nu în acelaşi mod. Arăta în întregime diferit.

— Ajustarea a fost finalizată până la ora prânzului. Echipa şi-a terminat treaba şi a reenergizat Sectorul.

— Înţeleg, murmură Ed.

— Dumneata trebuia să te afli în interiorul Sectorului, când a început ajustarea. Din pricina unei erori, n-ai fost acolo la vreme. Ai ajuns exact în toiul operaţiunii. Ai fugit, iar când te-ai întors totul se terminase. Dar ai văzut cele întâmplate — şi n-ar fi trebuit. Dimpotrivă, în loc să fii martor, ar fi trebuit să constitui o parte a procesului de ajustare, ca şi ceilalţi, trebuia să fii supus anumitor schimbări.

Sudoarea acoperi fruntea lui Ed Fletcher. Şi-o şterse. Stomacul i se strânse. Făcu un efort uriaş şi-şi drese glasul.

— Realizez imaginea.

Vocea aproape că nu i se auzi. O premoniţie paralizantă îi străbătu corpul.

— Trebuia să fiu schimbat odată cu ceilalţi. Bănuiesc, însă, că ceva nu a mers...

— Nu a mers. A apărut o greşeală. Iar acum există o problemă serioasă... Ai văzut aceste lucruri. Ştii prea multe. Şi nu eşti coordonat cu noua configuraţie...

— Dumnezeule! murmură Ed. Bine, nu voi spune nimănui. O transpiraţie îngheţată i se scurgea pe trup. Reveni: Puteţi conta pe asta. Sunt la fel de bun ca şi cum m-aţi fi schimbat.

— Ai povestit deja cuiva, zise glacial Bătrânul.

— Eu? Ed clipi repede din ochi. Cui?

— Soţiei...

Pe Ed îl apucă tremuratul. Culoarea îi dispăru din obraji, dându-le o tentă de un alb bolnăvicios.

— Aşa e... Am făcut-o.

— Soţia dumitale ştie. Faţa Bătrânului se strâmbă mânioasă. O femeie... şi dintre toate lucrurile să-i spui tocmai despre...

— N-am ştiut! Ed se dădu înapoi, simţind cum îl cuprinde panica. Dar ştiu acum. Puteţi conta pe mine. Considerati-mă schimbat.

Ochii albaştri, bătrâni, îl scrutară pătrunzători, cercetându-i toate adâncurile fiinţei.

— Erai gata să chemi poliţia. Voiai să informezi autorităţile...

— Dar nu ştiam cine face schimbarea.

— Acum ştii. Procesul natural trebuie suplimentat — ajustat, pe ici, pe colo. Trebuie făcute corecţii. Iar noi suntem pe deplin autorizaţi să facem asemenea lucrări. Echipa noastră de ajustare îndeplineşte o operă vitală.

Ed îşi adună ultimele rămăşiţe de curaj.

— Şi totuşi... această ajustare deosebită — Douglas, biroul.... Sunt convins că are un scop important.

Bătrânul flutură din mână. În spatele lui, printre umbre, o imensă hartă începu să strălucească. Lui Ed i se tăie respiraţia. Marginile hărţii se pierdeau în obscuritate. Văzu un păienjeniş fără sfârşit de secţiuni în detaliu, o reţea de pătrate ce străluceau cu o lumină albastră. La intervale constante, luminile îşi schimbau locul.

— Tabloul Sectoarelor, îl informă Bătrânul. Oftă, obosit. O muncă descurajantă. Câteodată ne întrebăm cum vom putea continua în perioada următoare. Dar trebuie s-o facem. Pentru binele tuturor. Pentru binele fiecăruia.

— Schimbarea în.... în Sectorul nostru?...

— Biroul la care lucrezi se ocupă de proprietăţi imobiliare. Fostul Douglas era un om priceput, dar care devenea cu rapidiate infirm. Sănătatea lui fizică îl cam părăsise... În câteva zile, lui Douglas i se va oferi şansa de a cumpăra o întinsă zonă forestiera, necălcată încă de om, în vestul Canadei. Pentru asta, va fi nevoie de o mare parte a averii lui. Un Douglas mai bătrân, mai puţin viril, ar ezita, odată venită vremea. Este necesar ca el să nu ezite. Trebuie să cumpere zona respectivă, apoi s-o defrişeze imediat. Şi doar un om tânăr — Douglas mai tânăr — ar întreprinde una ca asta.

Când pământul va fi eliberat de pădure, vor fi descoperite unele rămăşiţe antropologice. Ele au fost deja amplasate acolo. Douglas va închiria acest teren guvernului canadian pentru o studiere ştiinţifică. Rămăşiţele găsite în locul respectiv vor provoca o agitaţie internaţională în cercurile învăţaţilor.

Un lanţ de evenimente va fi pus în mişcare.... Oameni din diferite ţări vor veni în Canada să studieze fosilele. Savanţii sovietici, cehi şi polonezi vor face, şi ei, această călătorie.

Lanţul evenimentelor îi va aduna pe aceşti oameni de ştiinţă împreună, pentru prima dată după foarte mulţi ani. Cercetarea pe plan naţional va fi temporar uitată, în efervescenţa produsă de aceste descoperiri cu caracter... ne-naţional. Unul dintre savanţii sovietici de frunte se va împrieteni cu un om de ştiinţă belgian. Înainte de a se despărţi, ei vor cădea de acord să-şi scrie — bineînţeles, fără ştirea guvernelor din ţările lor.

Cercul se va lărgi. Alţi savanţi, de ambele părţi, vor fi atraşi în el. Atunci se va fonda o societate de ştiinţe. Şi un număr tot mai mare de oameni educaţi îşi vor dedica o parte crescândă din timpul lor acestei societăţi internaţionale. Cercetarea ştiinţifică pur naţională va suferi o uşoară, dar extrem de critică eclipsă. Şi astfel, tensiunea războinică se va atenua întrucâtva...

Aceasta modificare este vitală. Şi ea depinde de cumpărarea, apoi de defrişarea secţiunii de pădure din Canada. Bătrânul Douglas n-ar îndrăzni să-şi asume riscul. Dar noul Douglas şi echipa lui ajustată, mult mai tânără, vor îndeplini această muncă din toată inima şi cu tot entuziasmul. De aici pornind, lanţul vital al evenimentelor ce se vor extinde va prinde viaţă. Iar beneficiarii veţi fi voi...

Sigur, metodele noastre pot părea ciudate, indirecte. Poate chiar de neînţeles. Dar te asigur că ştim ce facem...

— Am aflat asta, acum — zise Ed.

— Aşa, deci... ştii foarte multe. Mult prea multe. Nici un element n-ar trebui să posede asemenea cunoştinţe. Poate c-ar fi bine să chem aici o echipă de ajustori...

O imagine se formă imediat în mintea lui Ed: nori gri, zvârcolindu-se, bărbaţi şi femei de culoare cenuşie. Se înfioră.

— Ascultaţi, croncăni el. O să fac orice. Absolut orice. Numai să nu mă dezenergizaţi! Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. De acord?

Bătrânul stătu o clipă în cumpănă.

— Poate că s-ar putea găsi vreo alternativă. Există o altă posibilitate...

— Care? întreba Ed, nerăbdător. Care anume?

Bătrânul vorbi încet, gânditor.

— Dacă-ţi dau voie să te întorci, juri să nu vorbeşti niciodată despre cele întâmplate? Juri să nu dezvălui nimănui lucrurile pe care le-ai văzut? Cele pe care le ştii?

— Sigur că da! bolborosi nerăbdător Ed, simţind cum o uşurare nevăzută îl inundă. Jur!

— A! Soţia dumitale... Nu trebuie să mai ştie nimic în plus. Trebuie să creadă că totul a fost doar o criză psihică trecătoare — o evadare din realitate.

— Asta şi crede...

— Atunci trebuie să continue tot aşa.

Ed nu se dădu bătut.

— O să am grijă ca ea să creadă în continuare că a fost doar o aberaţie mentală. Nu va şti niciodată ce s-a întâmplat în realitate.

— Eşti sigur că poţi ascunde adevărul faţă de ea?

— Evident! zise Ed, plin de încredere. ştiu că pot s-o fac!

— Prea bine! Bătrânul aproba încetişor din cap. O să te trimit înapoi. Dar nu trebuie să povesteşti nimănui! Vocea i se intensifică vizibil. Ţine minte: în cele din urmă, ai să te întorci la mine — toţi o fac, de fapt — şi soarta ta nu va fi deloc de invidiat, dacă...

— N-o să-i povestesc, zise Ed, asudând. Promit! Ai cuvântul meu în legătură cu asta. Pot s-o duc de nas pe Ruth. Aşa că nu mai sta pe gânduri...

* * *

Ed ajunse acasă la apusul soarelui.

Clipi din ochi, ameţit încă din pricina coborârii. Pentru o clipă, rămase în picioare pe caldarâm, ca să-şi recapete echilibrul şi să-şi tragă sufletul. Apoi, o porni repede pe alee.

Deschise uşa şi pătrunse în căsuţa verde cu stucaturi.

— Ed! Ruth veni în goană, cu faţa schimonosită de lacrimi. Îl încolăci cu braţele, agăţându-se strâns de el. Unde naiba umbli?

— Unde? murmură Ed. La birou, bineînţeles.

Ruth se dădu înapoi, brusc.

— Nu, n-ai fost la birou!

Vagi cârcei de nelinişte puseră stăpânire pe Ed.

— Bineînţeles că acolo am fost... Unde în altă parte?

— L-am sunat pe Douglas, pe la ora trei. Mi-a spus că ai plecat, te-ai dus să te plimbi. Practic, ai ieşit aproape imediat după mine. Eddie...

Ed o bătu uşurel pe umăr, cuprins de agitaţie.

— Ia-o-ncetişor, iubito! Îşi descheie nasturii de la haină. Totul e în regulă, pricepi? Lucrurile sunt în perfectă regulă.

Ruth se aşeză pe un braţ al canapelei. Îşi suflă nasul şi se şterse la ochi.

— Dac-ai şti cât de îngrijorată am fost! Puse batista deoparte şi-şi încrucişă braţele. Vreau să ştiu unde-ai fost!

Neliniştit, Ed îşi agăţă haina în dulap. Apoi, se apropie şi-şi sărută nevasta. Buzele ei erau reci ca gheaţa.

— Am să-ţi povestesc totul despre asta. Dar ce-ai spune dac-am mânca ceva, mai întâi? Sunt mort de foame...

Ruth îl cercetă cu multă atenţie. Se ridică de pe braţul canapelei.

— Să mă schimb şi-o să pregătesc imediat cina.

Intră grăbită în dormitor şi-şi scoase pantofii şi ciorapii. Ed o urmă.

— N-am vrut să te îngrijorez, spuse el, cu grijă. După ce-ai plecat astăzi, mi-am dat seama că aveai dreptate.

— Oh? Ruth îşi descheie bluza şi fusta, aşezându-le pe un umeraş. Dreptate, în legătură cu ce?

— Cu mine. Ed îşi confecţionă un surâs larg, pe toată faţa. Cu ceea ce... s-a întâmplat!

Ruth îşi agăţă şi furoul pe umeraş. Îşi privi intens soţul, în vreme ce se căznea să-şi tragă o pereche de jeans, strânşi pe coapse.

— Continuă, te rog, continuă...

Venise momentul. Acum, ori niciodată! Ed Fletcher îşi adună toate forţele şi-şi alese cu grijă cuvintele.

— Mi-am dat seama, se confesă el, ca tot lucrul ăla afurisit se află doar în mintea mea. Ai avut dreptate, Ruth! În întregime, dreptate! şi ştiu, acum, ce-a provocat totul!...

Ruth îşi puse o bluză de bumbac, ale cărei poale le vârî în pantaloni.

— Da? Şi care-a fost cauza?

— Suprasolicitarea de la slujba!!!

— Suprasolicitarea ?!?

— Am nevoie de o vacanţă. N-am mai avut aşa ceva de ani de zile. Nu mi-e mintea la treabă, zău. Am visat cât a fost ziua de lungă. O spuse tare, dar cu inima în gât. Am nevoie să plec undeva. La munte, poate. Să pescuiesc bibani. Sau.... Căută frenetic, prin minte, o idee. Sau...

Cu un aer ameninţător, Ruth se apropie de el.

— Ed! rosti, cu voce ascuţită. Uită-te la mine!

— Ce s-a întâmplat? Panica îl copleşi. De ce mă priveşti aşa?

— Unde-ai fost azi după-amiază?

Zâmbetul lui Ed se şterse ca prin farmec.

— Ţi-am spus, am fost să fac o plimbare. Nu ţi-am povestit? O plimbare pe jos. Ca să meditez asupra lucrurilor.

— Nu mă minţi, Ed Fletcher! Ştiu când mă minţi! Lacrimile reapărură în ochii lui Ruth. Sânii i se ridicau şi coborau precipitat sub bluza de bumbac. Recunoaşte: n-ai fost la plimbare!

Ed se bâlbâi neputincios. Sudoarea-i ţâşni prin toţi porii trupului. Se rezemă neajutorat de uşă

— Ce vrei să spui?

Ochii negri ai lui Ruth scăpărară de mânie.

— Dă-i drumul! Vreau să ştiu unde-ai fost! Spune-mi! Am dreptul să ştiu. Ce s-a întâmplat, în realitate?...

Ed bătu în retragere, înspăimântat. Toată hotărârea lui de până atunci se topi precum ceara. Lucrurile o luaseră razna...

— Pe cuvânt, am ieşit la o...

— La o...! Spune-mi! Unghiile ascuţite ale lui Ruth i se înfipseră în braţ. Vreau să ştiu unde ai fost — şi cu cine ai fost!

Ed deschise gura. Încercă să zâmbească, dar faţa refuză să răspundă la comenzi.

— Nu ştiu ce vrei să spui...

— Ba ştii! Cu cine-ai fost? Unde v-aţi dus? Spune-mi! Tot aflu, mai devreme sau mai târziu...

Nu exista nici o scăpare. Era învins — şi ştia asta. Nu se mai putea ascunde de ea. Disperat, se eschivă, rugându-se pentru încă puţin timp. Dac-ar putea s-o distragă, să-i abată atenţia asupra altui lucru... Sau, măcar, dacă ea s-ar fi întrerupt, fie şi pentru o secundă. Putea inventa ceva — o poveste mai bună. Timp.... avea nevoie de timp...

— Ruth, trebuie să mă...

Deodată, se auzi gălăgie: lătratul unui câine, stârnind ecouri prin casa întunecată. Ruth abandonă subiectul de până atunci, dând repede din cap.

— Ăsta-i Dobbie... Cred că vine cineva.

Se auzi soneria de la intrare.

— Tu să stai aici! Mă întorc imediat...

Ieşi în fugă din cameră, apoi alergă la uşa principală.

— Ei, drăcie!

Deschise uşa.

— Bună seara! Un tânăr încărcat de sus până jos cu diferite obiecte păşi iute înăuntru, zâmbindu-i larg lui Ruth. Sunt de la Compania de aspiratoare "Ritualul maturatului"...

Ruth se încruntă, nerăbdătoare.

— Uitaţi ce e, noi tocmai eram pe cale să ne aşezăm la masă....

— Oh, n-o să vă reţin decât un moment.

Tânărul aşeză pe jos aspiratorul şi accesoriile sale, care scoaseră un scrâşnet metalic. Cu gesturi rapide, desfăşură un lung prospect ilustrat, înfăţişând un aspirator în acţiune.

— Acum, dacă aţi avea amabilitatea să ţineţi puţin asta, până ce eu conectez aspiratorul...

Se agita fericit de colo-colo, scoţând din priză televizorul, băgând în loc aspiratorul, împingând la o parte scaunele ce-i stăteau în cale...

— Am să vă arăt mai întâi curăţitorul de draperii, zise el. Ataşă un furtun şi o duză la carcasa mare, strălucitoare, a aspiratorului. Acum, dacă veţi lua loc, vă voi demonstra cum funcţionează fiecare dintre aceste accesorii extrem de uşor de mânuit. Vocea lui, debordând de fericire, se ridica peste uruitul aparatului. Veţi observa, spuse el, că...

* * *

Ed Fletcher se aşeză pe marginea patului. Bâjbâi prin buzunare până-şi găsi ţigările, îşi aprinse una, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete şi oftând uşurat.

Privi în sus, cu o expresie de recunoştinţă pe chip.

— Mulţumesc, zise el încetişor. În definitiv, cred c-o să ne descurcăm noi... Îţi mulţumesc de mii de ori!
